

kursu a k nimž se podotýká, že pro názor dovolacího rekurenta, že ochrany podle zák. čís. 34/34 sb. z. a n. jest účasten i ten dlužník, který se vlastním zaviněním musil samostatně výdělečné činnosti vzdáti, není opory. Z důvodových zpráv k vládnímu návrhu zákona tisk. 1211 a 1214 senátu jest zřejmo, že ochrany tohoto zákona se může dovolávati jen ten dlužník, který se do hospodářské tísně dostal nezaviněně a kterou způsobily příčiny na vůli jeho zcela nezávislé, což o dovolacím rekurentu podle zjištěného stavu věci nelze říci. Podle § 4 odst. (2) cit. zákona musí dlužník osvědčiti, že se jen následkem hospodářské tísně ocitl ve stavu nezaměstnanosti, takže, poukazuje-li v dovolacím rekursu k hospodářským poměrům jakožto příčině svého úpadku, jest možné, že to přispělo k jeho úpadku, poněvadž však jest celou řadou okolností osvědčeno, že příčinou jeho hospodářského zhroucení byla jeho lehkomyšlnost, nebylo z toho důvodu třeba prováděti důkazy dovolacím rekurentem v dovolacím rekursu postrádané a jest výtka vadnosti řízení po té stránce napadenému usnesení činěná neopodstatněna.

Čís. 13806.

Byly-li pořádkové pokuty uloženy v nesporném řízení, platí o přípustnosti opravného prostředku všeobecná zásada § 35 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R II 371—374/34.)

Usneseními v nesporném řízení byly nemanželskému otci uloženy pořádkové pokuty. Rekursní soud napadená usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům nemanželského otce a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Jde o mimořádné dovolací rekursy proti souhlasným usnesením nižších stolic ve věcech nesporného soudnictví, které jsou přípustné podle § 46 zák. čís. 100/31 sb. z. a n. jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy, nebo zmatečnost, což platí i o dovolacím rekursu, pokud se v něm napadají usnesení rekursního soudu, jimiž byla potvrzena usnesení prvního soudu ohledně uložení pořádkových pokut, ježto pořádkové pokuty byly uloženy v řízení nesporném, takže o přípustnosti opravného prostředku platí všeobecná zásada § 35 cit. zák., jež není vyloučená ustanovením § 15 cit. zák., a jde o souhlasná usnesení nižších stolic.

Čís. 13807.

Nárok rozvedené manželky na výživné přisouzený jí podle § 1264 obč. zák. zaniká napotomní rozlukou manželství, i když byla rozluka vyslovena z výhradné viny manželovy.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, Rv II 422/33.)